

Svendsen: Jeg skal indskrænke mig til nogle korte Bemærkninger angaaende de foreliggende Forslag. Som bekendt fra forleden Dag, da vi havde dem til Behandling her i Tinget, er jeg ikke tilfreds med det foreliggende Forslag om Menighedsraad. Jeg har hævdet tidligere og hæveder fremdeles, at denne Sag, som er bleven fremstillet som noget af det vigtigste i en kommende Kirkeforfatning, burde have været udsat, indtil hele det store kirkelige Spørgsmaal var blevet grundig overvejet og drøftet, for at vi kunde komme til Klarhed over, hvorledes man skulde gaa frem med vor folkekirkelige Ordning her i Landet, noget, som jeg antager maa ligge alle kirkeligsindede Mennesker paa Hjerte. Jeg er derimod meget glad ved Forslaget om Valgmenigheder og Brugen af Kirkerne, fordi de efter min Mening gaa i den rigtige Retning, idet de give Frihed for de forskellige Afskygninger inden for Folkekirken til at røre sig og nyde de Goder, som dermed ere forbundne. Derimod er jeg noget bange for, at Forslaget om Menighedsraad, hvis det bliver til endelig Lov — dette er jo kun en foreløbig Vedtagelse — snarere vil bidrage til at drage vor folkekirkelige Fremtid ind i et mere strengt statskirkeligt Spor, end jeg ønsker. Jeg ønsker, at Folkekirken gradvis maa gaa i frikirkelig Retning, og at vi maa komme mere og mere fra det stive, bundne Statskirkevæsen her i Landet. Jeg tror, at hvis Forslaget om Menighedsraad bliver til varig Lov, vil det bidrage til at gøre Folkekirken mere statskirkelig.

Om den med Forslaget følgende almindelige Valgret, som man jo gerne kunde kalde den, hørte vi nu fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Meyer) og forleden fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at de Betingelser, der ere satte ind i Forslaget for at opnaa Valgret til Menighedsraadene, skulde være saa aldeles afskrækkende. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaa slet ikke den Tale. Det, der forlanges i Forslaget, er kun nogle simple, moralske og borgerlige Betingelser, derimod kun meget lidt af kirkelige Betingelser, hvilket jeg mener burde være Hovedsagen, naar Talen er om Stemmeret og Valgret til en Forsamling, der skal varetage kirkelige Interesser.

Jeg er, som sagt, bange for, at Loven vil bidrage til at gøre vor Folkekirke endnu mere statskirkelig, end den er, og det ønsker jeg ikke. Men da det kun er en midlertidig Lov, der i hvert Fald ikke skal gælde længere end 6 Aar og ikke skal

gælde længere, end til vi faa vedtaget et Forslag til Lov om den danske Folkekirkens Forfatning, kan jeg for at faa begyndt paa en Ordning paa det Omraade gaa med til at stemme for de foreliggende Forslag.

Der er et Spørgsmaal, som jeg vil benytte Lejligheden til at rette til den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg har i de sidste Dage opdaget, til min Forbavselse, kan jeg gerne sige, et meget ondsindet Rygte, som kolporteret af Blade og omtales blandt ærede Medlemmer af Tinget og omkring i Byen, angaaende en Udnævnelse af en Fuldmægtig i Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Denne Udnævnelse skulde staa i Forbindelse med de foreliggende Forslag. Der er blevet fremhævet det mærkelige i, at den 9. Marts blev en Fuldmægtigplads ledig i Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og at først den 1. Maj er Pladsen bleven besat med Cand. jur. Goos i samme Ministerium, og Rygtet siger, at denne sene Besættelse skulde staa i Forbindelse med det Kirkelovkompromis, som er bragt til Veje i det andet Ting. Hvis det var sandt, hvad jeg ikke tror, vilde det være meget uheldigt, og hvis det er Løgn, vil det være godt, at Rygtet bliver dementeret, fordi det vilde være en Ulykke for Land og Folk, om det skulde kunne gaa upaataalt hen, at det sagdes, at den administrative Myndighed benyttede Besættelsen af Embeder i politisk Tjeneste til Fremme af sine egne Formaal. Det kan hverken Ministeren, Folketinget eller Rigsdagen i det hele være tjent med, derfor maa vi have fuld Klarhed over dette Spørgsmaal. Jeg vil derfor spørge den ærede Minister, om denne sene Udnævnelse i Kultusministeriet af Kandidat Goos til Fuldmægtig staaer i Forbindelse med det Kirkelovkompromis, som er fremkommet i det andet Ting, om Ministeren direkte eller indirekte derved har villet søge at paavirke enkelte eller en enkelt Landstingsmand til Gavn for denne Overenskomst. Jeg mener, at det maa være saavel i Ministerens som i Folketingets og Rigsdagens Interesse, at et saadant Rygte faar den Behandling, som det virkelig fortjener, at det bliver slaaet bestemt fast, hvorledes Forholdet er. Rygtet bør ikke faa Lov til at brede sig endnu videre, end det til min Forbavselse har gjort i de allersidste Dage her i Kjøbenhavn.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): For-